

για ἔθνικὴ μόρφωση, εἶναι πῶς δὲν ἔχει ἑλληνικὸ πνεῦμα.

Πνεῦμα ἑλληνικὸ εἶχεν ἡ ἀρχαία, ποὺ ἦταν ζωντανὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴ μιλοῦσε τὸ ἔθνος, ἔχει καὶ ἡ ζωντανὴ τωρινὴ ποὺ τὴ μιλεῖ τὸ τωρινὸ ἔθνος.

Πνεῦμα ἑλληνικὸ δὲν ἔχει ἡ καθαρεύουσα οὔτε ἡ γλῶσσα τῶν ἐφημερίδων, γιὰ τὸ ποτὲ δὲν τὴν ἐμίλησε τὸ ἔθνος.

Ἡ καθαρεύουσα καὶ ἡ μέση τῶν ἐφημερίδων εἶναι Φραγκωτική, ὅπως μὲ τὸ δίκιο τοῦ τὴν ὀνομάζει ὁ Ροῦθς στὰ «Εἰδωλα».

Ἡ καθαρεύουσα καὶ ἡ μέση τῶν ἐφημερίδων εἶναι πιστὴ κατὰ λέξιν μετάφραση ἀπὸ τὰ Γαλλικά, τὸ πνεῦμα τῆς εἶναι φράγκικον καὶ μασκαρεύεται μὲ κουρέλια ἄττικα γιὰ νὰ λέγῃ πῶς εἶναι ἑλληνικόν.

Παίρνουμε στὴν τύχη φράσεις τῆς καθαρεύουσας ἀπὸ ἐφημερίδα καὶ βλέπουμε πῶς κατὰ λέξιν μεταφράζονται στὰ γαλλικά: Μίαν καλὴν πρωΐαν = un beau matin, τὸ ζήτημα εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ τάπητος = la question se trouve sur le tapis, ἤρπασε τὴν περιστάσιν ἐκ τῆς κόμης = il prit l'occasion par les cheveux, ἡ διαμονὴ τοῦ βασιλέως... ἔδωκε λαβὴν εἰς... = a donné prise à... ἡ ἀφίξις τοῦ Μ. εἰς Κ. προσεκήθη συνεπιεῖς μίξις ἐμπιστευτικῆς διακοινώσεως = l'arrivée de M. à C. a été provoquée à la suite d'une note confidentielle, ἡγεῖραν προπόσεις ἐνθουσιᾶς = portèrent des toasts enthousiastes, ἡμιπίσημον ἀνακοινωθὲν χαρακτηρίζεται ὡς σπουδαίαν τὴν συμφωνίαν ὡς ἀποδλέπουσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἡσυχίας = un communiqué sémi-officielle considère comme sérieuse l'entente concernant le maintien de la paix. Ὁχι! διότι κατὰ τὴν γνώμην μου χρειάζεται μεγάλη αὐθάδεια διὰ νὰ τολμᾷ εἰς χωρὶς νὰ δεικνύει θάρρος πρὸς ἓνα μαρκήσιον = non! car à mon avis il faut une grande audace pour qu'un paysan ose montrer de l'insolence envers un marquis κλπ. κλπ.

Αὐτὴ ἡ καθαρεύουσα καὶ ἡ μέση τῶν ἐφημερίδων ἔχει τὴν ἀδιακρισίαν νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἑθνικὴ γλῶσσα καὶ τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ προδοτικῇ.

Τέλος τὸ σχολεῖο μὲ τὴν καθαρεύουσα κηρύχνει

τὸν πόλεμον στὸ σπῖτι, ποὺ ἀνηθικώτερον καὶ ἀντεθνικώτερον πρᾶγμα δὲν μπορεῖ νὰ γίνη.

Τὸ σχολεῖο μὲ προτυχότατον τρόπο βρίζει τὴ ζωντανὴ τὴ γλῶσσα ποὺ τὴν ἐμυθε τὸ παιδί ἀπὸ τὰ χεῖλια τῶν γονέων του.

Τὸ σχολεῖο τὴ λέγει χυδαία, βεβρωμένη, χαλασμένη, βρωμερή, προδοτικὴ, ἐμετικὴ, πτωχὴ, πρόστυχη καὶ χίλια δὴ ἀνάλογα ἐπίθετα τίς δίνει.

Τὸ σχολεῖο βρίζει τὴν ἀληθινὴν παράδοση τοῦ ἔθνους, ποὺ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, αἰῶνες κ' αἰῶνες σχηματίζεται, φουντώνει, ὅπου τρυγοῦδονται τὰ ἡρωϊκά μας πανέμορφα δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ τὴ μίλησαν τὰ παλληκάρια στὴν ἐπανόσταση, ποὺ τὴ μιλεῖ ὁλος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ παιδί!

Τοῦτο, τὸ δύστυχο, σὰν πάει στὸ σχολεῖο, δὲν ξέρεῖ τί νὰ κάμῃ καὶ ἡ ντρέπεται, περιφρονεῖ καὶ μισεῖ τὴ γλῶσσα ποὺ ἔμαθε στὸ σπῖτι καὶ τὸ ἴδιο τὸ σπῖτι μὲ τοὺς ἀπλοὺς γονεῖς του καὶ σιχαίνεται τὸ σχολεῖο μὲ τὴν καθαρεύουσά του ἡ μένει μετέωρο μεταξὺ τοῦ σχολεῖο καὶ τοῦ σπῖτι (αὐτὸ εἶναι τὸ συχνότερον) καὶ δὲν πιστεύει τίποτε καὶ ἀμφιβάλλει γιὰ ὅλα καὶ ὅλα τὰ περιγεῖται καὶ γίνεται ἄνθρωπος ἄψυχος καὶ χωρὶς ἰδανικά.

(Στῆλο φύλλο τελώνει)

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Λύτρα).

—Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδου).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτί καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πουλεῖται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» δρ. 3,50.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΜΠΟΥΡΟ

ρομάντζο σφουγγαρόδικο

ΒΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΑΙΟ ΚΑΙ ΠΟΤΑΙΕΤΑΙ ΔΥΟ ΔΡΑΧΜΕΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνας (3 δρ. τὴν τριμηνία) συνδρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρομίου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ κιάκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἑφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΙΑ

ΚΑΙ στὴν Πάτρα ἀκόμα, τὴ δασκαλόπληχτη, ἀρχίζει νὰ σκορπιέται κάποιον ῥῶς μὲ τὸ «Σέλας». Ξεσηκώσαμε μιὰ παράγραφο ἐνὸς διαλεχτοῦ νέου, ποὺ εἶχε τὸν ἡρωϊσμὸ νὰ πῇ τὴ γνώμην του παλληκάρια: «Ἐνὰ μέρος ἐργασίας εἶναι τὰ φιλολογικὰ Σαββατόβραδα τοῦ «Νουμά», τοῦ περιοδικοῦ τοῦ πιδ φιλολογικοῦ, ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸ στυλὸ τῆς ιδέας κ. Ταγκόπουλο καὶ ποὺ εἶναι ἀγνωστο στὴν Πάτρα, ὅπου δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωὴ. Σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἐτυχα. Μαζεύουνται ὅλοι οἱ διαλεχτοὶ τοῦ μυαλοῦ ἐκεῖ καὶ νέοι ποὺ ἐρχονται στὴν ἀλήθεια καὶ διαβάσουν κάτι καινούργιο ποὺ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔφερε στὸ ῥῶς κάτι παλιὸ καὶ ὠραῖο καὶ συζητοῦν ἀκόμη πιδ φωτεινὰ γιὰ τὴν ιδέα. Ὁργανώνονται, συντάσσονται, δυναμώνονται στὸν πόλεμον τὸν τίμιον ποὺ κάνουνε στὴ δασκαλικὴ κουταμάρα».

*

Ὅμοια ὠραία λόγια λέει κ' ἡ «Ἀλήθεια» τῆς Κύπρου γιὰ τὸ «Πρότυπον Δημοτικὸ Σκολεῖον» μας, ποὺ «Ἑθνικὸ Σπῖτι» τ' ὀνομάζει καὶ ποὺ «ἄντρες ἕνας κ' ἕνας ἀναλάβανε νὰ ἰδρῶσουν... Τὸ γράμμα τους μὲ τὸ μεγάλο φά-

διευθυντὴ τῆς, ποὺ πέθανεν ἓνα μῆνα προηγουμένως, δὲν ἐννοοῦσε μὲ κενεὴν τρόπο ν' ἀφίση τὴ «Gazette de France», ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκόμα δὲν ἐπληρώονταν παρὰ τὸ μισὸ ἀπ' ὅ,τι τοῦ προσέφεραν γιὰ τὰ ἴδια ἄρθρα τοῦ ἀλλοῦ.

Τὰ ἄρθρα του αὐτὰ ὅμως ἀναδημοσιεύονταν ἀργότερα σὲ βιβλία καὶ ἀπὸ καὶ τὸ Figaro καὶ τὸ Temps καὶ ἄλλα φύλλα ὡς τῶρα τὰ ἀναδημοσιεύουν. Ἡ ἱστορία τῆς Ἰριγινείας του χαρακτηρίζεται ἀκόμα καὶ τὴν ἀδιαφορίαν του γιὰ τὴν ἐφήμερη δόξα.

Χρόνια ἔμεινε τὸ χειρόγραφόν του στὸν ἀντιγράφεα, χρόνια λησμονημένο ἓνα γράμμα του στὸν Κλαρετὴ ὕστερα, μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, χρόνια γιὰ νὰ δώτῃ στὸ Ὡλεῖο κατόπι τὴ θαυμασία Ἰριγινεία του, μὲ τὴν ιδέα καὶ τὴν πεποίθησιν πῶς ὁ Κλαρετὴ δὲν ἐδέχτηκε τὸ ἔργο του. Ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτογράφησίν του ὡς Γάλλου εἶναι σήμερον κοινὸ μυστικόν.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Jean Aicard μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, ἕνας ἀκαδημαϊκὸς ποὺ πολέμησε ὅσο μπόρεσε αὐτὴν τὴν ὑποψηφιότητα, ὅχι ὁ Barrès οὔτε ὁ Faguet, οἱ δὴ φανατικοὶ τοῦ Moréas φίλοι, ἀλλ' ἄλλος θαυμαστής του, τοῦ ἔγραψε ἓνα

γράμμα τόσο πρηνονετικὸ ἐνκντίον του, ὅσο καὶ σὰν νὰ ζητοῦσε ἐξήγητες γιὰ τὴ διαγωγή του.

Εἶναι λοιπὸν πρᾶγμα αὐτό, τοῦ ἔγραψε, νὰ ἀφήνῃς νὰ γίνονται ἀκαδημαϊκοὶ ἄλλοι; Ἐχέεις εὐθύνην ἀπέναντι τῆς ἱστορίας, ἀπέναντι τῆς τέχνης, ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Ὁ Moréas δὲν ἀπάντησε τίποτε στὸ γράμμα αὐτό, ἀπογοητευμένος ἀπὸ ἄλλη ἐκλογὴ τῆς Ἀκαδημίας, ποὺ ἀντὶ νὰ ἐκλεχτῇ ὁ Henri de Regnier, ποὺ προτίμοῦσε ὁ Moréas, ἐκλεχτηκε ὁ Richerpin.

Ὅταν ἔγινε καὶ ὁ Aicard ἀκαδημαϊκός, ὁ Moréas δὲ μιλοῦσε πλὴν γιὰ Ἀκαδημία.

Ὡς τόσο φίλοι καὶ θαυμαστὲς του τὸν ἐβίβαν στὴ naturalisation καὶ ὁ σκοπὸς τους ἐκεῖ τραβοῦσε. Ὁ ἴδιος τὸ εἶχε ἐννοήσει καὶ δὲν τὸ ἀρνιότανε πλέον. Καὶ ὅταν τὸν ῥώησε κάποιος λίγον κικρὸ πρὶν ἀρρωστήσῃ, ἂν θὰ ἦταν ὑποψήφιος γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ δύο τότε fauteuils, εἶπε μὲν ὅχι, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε:

— Ἀργότερα ἴσως

Σ' ἐμένα τὸν ἴδιον ἀπάντησε κάποτε, πικρὰ χαμογελώντας, στὴν ἴδια ἐρώτησιν:

— Πιστεύω νὰ μὲ κάμουν. Ἐγὼ τῶρα ὅλα τὰ

προσόντα. Δὲν πίνω, δὲν κλπίζω, δὲν τρώγω, δὲν περπατῶ!!

Ἡ τύχη ὅμως ποὺ πᾶντοτε τὸν ἀντίσκαθε, δὲν τὸ θέλησε, κ' ἔτσι ἡ ἐπίσημη Γαλλία, γιὰ πείσμα τῆς Μοίρας, τὸν ἐτίμησε περισσότερον ἀπ' ὅ,τι ἂν ἐπέβαινε ἀκαδημαϊκός.

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ

Πρέπει κανεὶς νὰ γνωρίζῃ τί χωρίζει ἐδῶ τὸν τύπον γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἦταν ὁ θάνατος τοῦ Moréas γιὰ τὴ Γαλλίαν.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψαν οἱ «Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου, ὅτι δηλ. μεγαλύτερον χτύπημα δὲν μποροῦσε νὰ καταφερθῇ στὰ Γαλλικὰ γράμματα, εἶναι ἡ γυμνὴ ἀλήθεια.

Καὶ πρῶτος ὁ Γαλλικὸς τύπος τὸ κατάλαβε καὶ τὸ ἐτόνισε αὐτό. Πολιτικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς καὶ κοινωνικὲς διαφορές, προαιώνια μεγάλα ἐδῶ ζητήματα καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἄλλα παραζητήματα, ἔχθρες καὶ μίσση καὶ πᾶθη, ἐμπήκαν ὅλα κατὰ μέρος, γιὰ νὰ τονιστοῦν συγχωρικὰ ὕμνοι καὶ πικρίες καὶ θούρια στὴ ζωὴ ἐκείνου καὶ ἐλεγειακὲς συμφωνίες στὸ πέρασμα τοῦ μεγάλου ποιητῆ ποὺ ἡ Γαλλία ἐκίδεε.

κελλο μου φάνηκε ἀπὲς τὴν ἀγγελίαν κάποιου ἀρραβώνη ἢ γάμου. Πραγματικῶς δὲν εἶχα ἀπατηθῇ. Οἱ «δωδεκά» τῆς Ἐφορίας τοῦ Πρότυπου Δημ. Σχολείου μου μνηστούσαν τ' Ἀρραβωνήσια τοῦ Ἔθνους μετ' τὴν Ζωή!»

Ο ΟΠΑΔΟΣ

Σὰν πέθανε ὁ Νάρκισσος, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς του ἄλλαξε ἀπὸ γλυκότερα σὲ δάκρυα ἄρμυρά, καὶ ἤρθαν οἱ νεράιδες κλαίοντας ἀπὸ τὰ δάση νὰ τραγουδήσουν τῆς πηγῆς, νὰ τὴν ἀνακουφίσουν.

Καὶ σὰν εἶδαν οὗτοι εἶχε ἀλλάξει τὰ γλυκότερά της σὲ δάκρυα ἄρμυρά, ξέπλεξαν τὰ πρᾶσινα μαλλιά τους καὶ εἶπαν :

— «Δὲν παραξενεύομαστε πὺν δόδρεσαι γιὰ τὸ Νάρκισσο· εἶταν τόσο ὡραίος».

— «Μὰ εἶταν ὡραίος ὁ Νάρκισσος ;» ῥωτᾷ ἡ πηγὴ.

— «Ποιὸς κολύτερά ἀπὸ σένα νὰ τὸ ξέρει ; εἶπαν οἱ νεράιδες.

«Ἐμᾶς μόνο μπροστά μας περτοῦσε, ἐνῶ ἐσένα σ' ἀναζητοῦσε καὶ πλάγιαζε στὸν ὄχτο σου καὶ σὲ κοιτοῦσε, καὶ μέσα στὰ γυαλιστερά νερά σου καθρέφτιζε τὴ δική του ὁμορφιά.»

Καὶ ἡ πηγὴ εἶπε :

— «Ἀγαποῦσα τὸ Νάρκισσο γιατί, σὰν πλάγιαζε στὸν ὄχτο μου καὶ με κοιτοῦσε, μέσα σὴν γυαλάδα τῶν ματιῶν τιν καθρέφτιζε τὴ δική μου ὁμορφιά.»

(Μετάφραση Α. Γ.)

OSCAR WILDE

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Τὸ μέτωπό σου
πεθαμένο σεντέφι
καὶ τὰ μαλλάνια σου
μιάς περσμάτης
μετάξια θλιμένα
σὰν ἀσημένιο ντέφι
κρατεῖς μέσ' στὰ δαχτύλια σου
ὅλα τὰ περσμένα.

Κι ὅλες τίς ὥρες πὺν ἱστορᾷ
τὸ μάταιο τοῦ τοίχου μας ρολοῖ
τίς δένεις σὲ μιάς ξάρογτας
νυχλιμπαρένιο κομπολόι.

Ἡράκλειο.

Γ. ΔΟΥΔΑΚΑΚΗΣ

Ὁ Gaulois ἔγραψε τὴν ἐπαύριο :

— «Ἄν καὶ πολιτικὴς κηδεῖς ἡ ἐφημερίδα μας δὲν ἀναγράφει ποτὲ, ὅμως τὴν κηδεῖα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ποιητῆ πὺν ἐξύμνησαν ἀκαδημαϊκοὶ καὶ διδάσκαλοι, πὺν ἀκολούθησε μετὰ πένθος ὁλόκληρη ἡ Γαλλία, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ἀναγράψῃ.

Καὶ τὸ Gaulois ἔχει μόνον αὐτὸ ἔκαμε, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους πὺν ἐξεφωνήθηκαν ἐδῶ ὁμοσίως.

Καὶ ὁ πολὺς Baragnon τοῦ Soleil ἐνῶ εἰδὴ ἔλανε πῶς ὡς κληρικὸφρονος ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεῖα τοῦ μεγάλου ποιητῆ, ἔγραψε τὸ θαυμασιώτατο ἀνάμεσα σὲ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ γαλλικοῦ τύπου ἄρθρο του στὸ φύλλο τῆς 31 Μαρτίου, πὺν ἐτελείωνεν ἔτσι :

— Ἀπὸ τὸ Λαμαρτῖνο καὶ δῶθε δὲ γράφηκε τίποτε ἀνώτερο ἀπὸ τίς Stances καὶ τὰ χορικά τῆς Ἰφιγένειας.

Ἐνὰς «Φιλοχότητης» μένει σχεδιασμένος καὶ ἕνας «Αἰῶνας».

Θὰ βρεθῇ τάχα τώρα ἄλλος ἥρωας πὺν νὰ κρατήσῃ ψηλὰ ξανά τὰ δοξασμένα ἄρματα τοῦ Ἀχιλλέως ;

Παρίσι, Ἀπριλῆς 1910.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΜΙΑΝ ΕΠΟΧΗ ΣΤΟΝ ΑΔΗ

Πάλαι, ἂν θυμᾶμαι καλὰ, ἡ ζωὴ μου εἶταν εἰς συμπόσιο ὅπου ἀνοίγονταν ὅλες οἱ καρδιές, ὅπου ὅλα τὰ κρασιὰ κυλοῦσαν.

Ἐνα βράδυ, ἐκάθησα τὴν Ὀμορφιά στὰ γόνατά μου. — Καὶ τὴ βροχὰ πικρὴ. — Καὶ τὴν ἔβρισα.

Οπλίστηκα ἐναντὶα σὴν Δικαιοσύνη.

Ἐφυγαδευτήκα. Ὡ μάγισσες, ὦ ἀθλιότη, ὦ μῖσος, σὲ σὰς ὁ θησαυρὸς μου ἐμπιστευμένος εἶτανε.

Φτάνω νὰ κάνω νὰ λυποθυμήσῃ μετ' στὸ πνεῦμα μου ὅλη ἡ ἀνθρώπινη ἐλπίδα. Γιὰ κάθε χαρὰ, γιὰ νὰ τὴ στραγγαλίω, κάνω τὸ κυρτὸ σκίρτημα τοῦ ἀγριμιοῦ.

Ἐκάλεσα τοὺς δῆμιους νὰ δαγκώσουν, χανούμενοι, τὴν κᾶνα τῶν τουφεκιῶν τους. Ἐκάλεσα τὰ καμουτσίκια νὰ μοῦ πνίξουν τὸ αἷμα. Ἡ δυστυχία ἔγινε ὁ θεὸς μου. Κυλίστηκα σὴν λάσπη. Στέγνωσα στὴν ἄνεμο τῶν κριμάτων. Κ' ἔπαιξα μετὰ τὴν τρέλλα ἀπὸ καλὰ γυρίσματα.

Κ' ἡ ἀνοιχτὴ μοῦ ἔφερε τὸ φρενιασμένο γέλιο τοῦ ἡλίθιου.

Λοιπόν, τὸ πᾶν στὸ τέλος, βρίσκοντάς με στὸ σημεῖο νὰ κάνω τὸ στεγνὸ τὸ φάλτσο, σκαρφίστηκα νὰ ξαναζητήσω τὸ κλειδί τοῦ παλαιοῦ συμπόσιου, ὅπου θὰ ξανάπαιρνα τάχα ὄρεξη.

Εἶν' τὸ κλειδί αὐτό, τὸ ἔλεος. — Αὐτὴ ἡ ἐμπνεψὴ δείχνει πῶς ὄνειρεύτηκα.

«Τσακάλι θ' ἀπομείνεις κ.τ.λ.» μοῦ ἐμῆθηκεν ὁ Δαίμονας πὺν με στεφάνασε μετὰ τόσο ἀγαπημένες παπαροῦνες.

«Κέρδιζε τὸ θάνατο μ' ὅλες τίς ὁρεξές σου, καὶ τὸν ἐγώτισμό σου, καὶ ὅλα τὰ κύρια κρίματά σου».

Ἄ! πολὺ μοῦ πέφτει : — Ὅμως, ἀγαπημένε Σατανᾶ, σὲ ξορκίζω, ἕνα βλέμμα λιγότερο ἐρεθισμένο ! Καὶ προσμένοντας τίς κάποιες μικροδελίες, ἀργοπορημένες, σεῖς πὺν ἀγαπᾶτε στὸ συγγραφικὴν τὴν ἀπουσία τῶν περιγραφικῶν καὶ διδαχτικῶν ιδιότητων σὰς ξαπολνῶ αὐτὰ τὰ κάποια τρισάχαρα φυλλαράκια τοῦ σημειωματάριου ἐνὶς κολαπένου.

ΚΑΚΟ ΑΙΜΑ

Ἐχω ἀπ' τοὺς προγόνους μου γαλάτες τὸ γαλανὸ μάτι, τὸ μυαλὸ στενὸ καὶ τὴν ἀνεπιτηδεύτητα γιὰ τὴν πάλη. Βρίσκω τὰ φορέματά μου τόσο βάρβαρα ὅσο καὶ κεινῶν. Ὅμως δὲν ἀλείφω τὰ μαλλιά μου.

Οἱ Γαλάτες εἶταν οἱ ξεδαρτῆδες τῶν θεριῶν, οἱ ἐμπρηστές τῶν δέντρων, οἱ πιὸ βλακέντιοι τοῦ καιροῦ τους.

Ἀπ' αὐτοὺς ἔχω τὴν εἰδωλολατρεῖα καὶ τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν βεβήλωση. — Ὡ, ὅλα τὰ ἐλαττώματα : Θυμὸς, ἀσέλγεια — ὑπέριχη ἡ ἀσέλγεια, — προπάντων ψεῦδος καὶ τεμπελιά.

Μοῦ προξενοῦν φρίκη ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Παραφέντηδες καὶ ἀργάτες, ὅλοι οἱ χωριάτες, ἡλίθιοι. Τὸ χέρι τῆς πίννας ἀξίζει τὸ χέρι τοῦ ἀλετριῶ. — Τί αἰῶνας στὰ χέρια ! — Δὲ θάχω ποτέ τὸ χέρι μου. Ἐπειτα, ἡ νοικοκυροσύνη ὁδηγεῖ πολὺ μακριά. Ἡ τιμιότητα τῆς ζητιανίας μετὰ θλίβει. Οἱ ἐγκληματίες ἀνδρίζουν σὰν εὐνοῦχοι : ἐγώ, εἶμαι ἀκέρειος, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

Ὅμως ! Ποιὸς ἔκανε τὴν γλώσσα μου τόσο προδοτικὴ, πὺν ὁδήγησε κα' ἔσωσε ὡς ἐδῶ τὴν τεμπελιά μου ; Χωρὶς νὰ με ἐκδουλέψῃ σὲ τίποτα, μήτε καὶ τὸ κορμί μου, καὶ πιὸ ἄπραγος καὶ ἀπὸ τὸ

μπάμπασκα, ἔζησα ὁλοῦθε. Οὔτε μιὰ φαμελιά τῆς Εὐρώπης πὺν νὰ μὴ γνωρίζω — Ἀκούω οἰκογένειες σὰν τὴ δική μου, πὺν ἐπιμένουν σὴν διακήρυξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου. — Ἐγνώρισα κάθε γιὸ οἰκογένειας.

Ἡ ἀνία δὲν εἶναι πιά ὁ ἔρωτάς μου. Οἱ λύσσεις, οἱ διαφθορές, ἡ τρέλλα, — πὺν ξέρω τοὺς ὅλα τὰ φτερουγιάσματα καὶ τοὺς ὀλέθρους — ὅλο μου τὸ φορτίο εἶναι καταθεμένο. Ἀς ἐχτιμήσουμε δίχως ἱλιγγὸ τὴν ἔχταση τῆς ἀθωότητάς μου.

Δὲ βᾶμαι πιά ἀξίος νὰ ζητήσω τὴν τόνωση τοῦ ζυλοκοπήματου. Δὲ νομίζω τὸν ἑαυτὸ μου βαρκαρισμένο γιὰ ἕνα γάμο μετὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ πεθερό.

Δὲν εἶμαι ὁ φυλακισμένος τοῦ λογικοῦ μου. Εἶπα : Θεέ. Θέλω τὴν ἐλευθερίαν μετὰ τὸ χαιρετισμό. Πῶς νὰ τὴν ἀνταμώσω ; Τὰ κούφια γούστα μ' ἐγκατάλειψαν. Ἀνάγκη ὅχι πιά ἀφοσίωσης καὶ θεϊκοῦ ἔρωτα. Δὲ νοσταλγῶ τὸν αἰῶνα τῶν αἰσθαντικῶν καρδιῶν. Καθένας ἔχει τὴν λογικὴν του, περιφρόνηση καὶ ἔλεος : Κρατῶ τὴν θέση μου σὴν κορυφὴ τῆς ἀγγελικῆς αὐτῆς σκάλας τῆς καλοκαρδισότητος.

Ὅσο γιὰ τὴν θεμελιωμένην εὐτυχία, οἰκογενειακὴν ἢ ὅχι... ὅχι, δὲν μπορῶ πιά. Εἶμαι πολὺ σπαταλισμένος, πολὺ ἀδύνατος. Ἡ ζωὴ ἀνθοβολαί μετὰ τὴν ἐργασία, γρη῏ ἀλήθεια : ἐγώ, ἡ ζωὴ μου δὲ ζυγιάζει ἀρκετὰ, ἀνυψώνεται καὶ πλέει μακριά, ἀπάνω ἀπὸ τὴν πράξη, αὐτὸ τὸ ἀκριβὸ σημεῖο τοῦ κόσμου.

Πῶς γίνουμαι γεροντοκόριτσο, φοβητάρης ν' ἀγαπήσω τὸ θάνατο !

Ἄν ὁ Θεὸς μοῦ χάριζε τὴν οὐράνια, ἀέρινη γαλήνη, ἡ προσευχὴ — σὰν τοὺς ἀρχαίους τοὺς ἄγιους — Οἱ ἄγιοι, τῶν δυνατῶν ! Οἱ ἐρημίτες, τῶν καλλιτεχνῶν πῶς δὲ χρειάζεται πιότερο !

Ἀδιάσπαστη φάρσα ; Ἡ ἀθωότητά μου θὰ μ' ἔκανε νὰ κλάψω. Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ φάρσα πὺν παίζεται ἀπ' ὅλους.

Φτάνει ! Νά, ἡ τιμωρία — Ἀς περπατήσουμε !

Ἄ, τὰ πνεμόνια καίνε, τὰ μελίγγια βουίζουν ! Ἡ νύχτα κλῶθει στὰ μάτια μου, μ' αὐτὸ τὸν ἥλιο ! Ἡ καρδιά... τὰ μέλη...

Ποῦ παγαίνει κανεῖς σὴν μάχη ; Εἶμαι ἀδύνατος ! Οἱ ἄλλοι προχωροῦν. Τὰ σύνεργα, τὰ ὅπλα... ὁ καιρὸς !...

Φωτιά ! φωτιά ἀπάνω μου ! Ἐκεῖ ! ὅπου δύνουμαι — Δειλοί !

— Σκοτώνουμαι ! Ρίχνουμαι στὰ πόδια τῶν ἀλόγων !

Ἄ !

— Θὰ συνειθίσω κα' ἔτσι

Θᾶν' ἡ γαλλικὴ ζωὴ : τὸ μονοπάτι τῆς τιμῆς !

(Μετ. Σ. Σ.)

ZAN-APΘΟΥP PEMPΩ